

день все изъ наши държавы и лѣсове безъ да излѣземъ отъ границытъ имъ. Хлѣвоветѣ ни бѣхъ голѣмы и вынагы пѣлны съ скѣпы коніе, които баща ми страстно обычаше. Освѣць туй и въ Парижъ имахмы прѣкрасенъ домъ на най-хубавѣтъ улицѣ. Съ едиѣ рѣчь всичкый ни животъ показваше че не смы въ никое утѣшеніе; защото и на ежедневнытъ ни обѣды ся слагахъ най отборъ ястія.

Между туй майка ми непрѣстанно ся топеше ако и едвამъ незамѣтно. Но настанъ деньтъ въ който нейныйтъ ангелскый характеръ зе малко нѣкое измѣненіе, онѣзи уста, отъ които излѣзвахъ всякога сладкы думы, зехъ сега горко да укорявать и придирвать всякъ мой постѣпкъ вънъ отъ кѣщи. Баща ми, който и той подпадале на нейното болѣзнено мѣмраніе, тѣрпѣше както и азъ нейнѣтъ слабость, но той наченъ да минува повечето си врѣме вънъ отъ кѣщи, като осѣщаше, както думаше, нуждѣ отъ развлеченіе. Той мя принуждаваше всякога да го съдружавамъ, и азъ младъ още и пѣленъ отъ огънь и, нека го рекъ, неблагодаренъ къмъ безцѣннѣтъ мой майкъ лекоумно слѣдувахъ веселбытъ си.

По Септемврія 1858 щѣхъ да станѣтъ конскы прѣпусканицы не далечъ отъ нашій домъ на които и проводихмы всичкытъ наши коніе. Баща ми и азъ като излѣзохмы отъ заранѣтъ отидохмы на прѣпусканицытъ. А около пладня, когато